

Светлана Арсић

МУШКА ПЕСМА

*Срцождери отворите двери
Наилазе белопуте звери*

*Златолике царице небеске
Змијошарне немир—арабеске*

*Ој делије срећне дизгинлије
Друмом праше красне бедивије*

*Дивља браћо чеда неолита
Сојеницу свести — под копита*

Томислав Маријан Билоснић

(ТВОЈЕ СУ ДОЈКЕ...)

*Твоје су дојке купола жутом цвијешћу ожујка,
на њима лептири.
Зелени дамари из притаје.*

*Прозирна жено, трепетљико, окно слутње,
на мирисним лежимо плочама.*

*Подневне талионице лишћа,
крила птичја.
Над нама модре рупе неба.*

*Међу барјацима, међу јабланима
хукти житни клас.*

Не умијем овом блаженству наћи смисао.

(РИЈЕЧ, БОЛ С РУБОМ . . .)

Ријеч, бол с рубом свјетлости.

Клас у раствореној кући сунца,
у њој плешемо.
Коријен у сњежном брду мјесеца,
твоје тијело.

Гранчицу са стрепњом поклањам,
распуклу звијезду, љубави моја.

Нас двоје пелуд смо биља, јастук
што спушта се, доље, на тло.

Цврчак отвара прозоре,
уз руб пољане.
Кријесница утањена
везује сунце за жезло.

Из омаглице, к води
у свим правцима крећемо.

(МОДРИЛОМ КРОЧИМ . . .)

Модрилом крочим, трагове уклањам,
кишом се ситном напајам,
под снажни cedar долазим, срцу твоме.

Пун година и зебње.

Преко воде копља,
полут пламених руку жена.

Драгана, неизрецив
постаје завичајни бријег.

Љепша си од прозирних мора,
ко вал недовршени.

Журимо, кораком лаким
прам истока.
У нама, праотац другу судбину тражи.

(КОРИЈЕЊЕ ПО ПУТОВИМА . . .)

Коријење по путовима змија,
у маховини,
али узимам те без оклијевања.

Твој сам пастир и љубавник,
што је мач мој без тебе.

Кад си исткана на преслици од цедровине,
морао сам и ја бити рођен,
послије дуга боравка на земљи.

Приносимо ватри кестење,
не знајући куд ће пукнути.

Пелуд сљезоваче пада
по стегнима док ти пољупце утискујем.
У изговарању твога имена мене сваки ме страх.

На црници се волимо.

Збориш прилегла:
»Побједнику плијен припада — за једно доба годишње«.
Приближавање сјене видјевши, кажем:
»Гдје тијело је, ту ће и орлови се скупити«.

Усред овог поља тисућу очију бдије,
и укочено зури, као да нас гледају мртваци.